

Het Visnet doorheen de Goede Week

Ons visnet ...
gehaakt, gebreid, geknoopt door velen van jullie.
Een teken van elkaar dragen, elkaar opvangen.
Want daartoe had Hij ze geroepen,
die vissers van lang geleden:
om vissers van mensen te worden.
Ze moesten bijeenbrengen, verzamelen.
Een net kan dat
als het in goede handen terecht komt.

Op **Witte Donderdag** tijdens het **Doortochtmoment**

vertelde het visnet
ons bij uitstek daarover.
God verzamelt zijn volk,
Hij brengt het bijeen uit de verlorenheid.
Meer nog,
Hij zal met hen meetrekken, meegaan.
Ook Jezus' leerlingen
worden verzameld rondom een tafel.
En daaraan gedenken ze
dat God met hen meetrekt, meegaat.
Maar dan gebeurt er iets aan die tafel.
Iets dat ze misschien wel al hadden vermoed,
maar niet voor mogelijk hadden gehouden.
De wijn die Hij hun schenkt
en met elkaar deelt,
het brood dat Hij hun geeft
en voor hen breekt.
Voortaan zullen zij het zijn:
brood gebroken,
wijn vergoten.
Maar nu is dat nog een stap te ver ...

Hoe anders is het net geworden op **Goede Vrijdag** tijdens het **Avondmoment!**

Het moest bijeenbrengen,
verzamelen uit de verlorenheid.
Daartoe had hij het net in hun handen,
in ónze handen gelegd.
Hij had hen teder aangesproken,
óns teder aangesproken.
Opdat zij, wij, teder zouden spreken.
Hij raakte hen teder aan,
Hij raakte óns teder aan,
opdat zij, wij, teder zouden aanraken.
En dan lossen de knopen ...
Het net scheurt, valt uiteen.
Het doet niet meer
wat het altijd heeft gedaan.

Als er geen verbondenheid meer is,
kan dat gebeuren.
Nu ligt het hier
uiteengevallen ...
Het is zichzelf niet meer.
Het is een verre droom geworden,
zo ver dat je niet meer durft te hopen ...

Zullen we het dan maar voorgoed opbergen?
Of toch niet?
Het visnet ... als je het zo nog kan noemen.
In niets leek het nog op een visnet.
En als het nog op iets leek,
dan deed het helemaal niet meer wat het moest doen:
opvangen, bijeenbrengen, verzamelen.
Hoe zou het dat kunnen doen
als het zelf niet meer aaneenhangt?

De **Lichtmomenten** in de avond van **Stille Zaterdag**
en de morgen van **Paaszondag** vertellen over
een bijzondere ervaring van ons visnet.
Toen het zelf alle hoop had opgegeven,
werd het aangeraakt in die donkere nacht.
Toen kwam de herinnering weer boven
aan vervlogen dagen.
Toch was dit méér dan een herinnering,
méér dan een droom.
Het visnet werd als nieuw.
Een herinnering, een droom,
ze doen zo veel.
Maar “nieuw” maken,
dat kunnen ze niet.
Wat het visnet zelf niet had kunnen dromen,
gebeurde nu.

